

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Galkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko A. M.

o sprostowanie świadectwa pracy, uzupełnienie zapisu w świadectwie pracy i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

1. Prostuje świadectwo pracy wydane powodowi A. K. przez pozwaną A. M., noszące datę sporządzenia 5.09.2017r., w jego pkt 6 ust1 poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu, a wpisanie „nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 dni” ;

2. Umarza postępowanie co do żądania zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i co do żądania sprostowania świadectwa pracy wydanego powodowi A. K. przez pozwaną A. M. w jego pkt 6 ust11;

3. Zobowiązuje pozwaną A. M. do wpisania w pkt 8 świadectwa pracy wydanego powodowi A. K. informacji uzupełniających dotyczących wysokości otrzymywanego przez powoda w okresie zatrudnienia wynagrodzenia i wysokości odprowadzonych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie społeczne;

4. Oddala powództwo w pozostałej części;

5. Koszty postępowania znosi wzajemnie między stronami.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 listopada 2017r. powód A. K. wnosił o sprostowanie świadectwa pracy wydanego jemu przez pozwaną A. M. w dniu 12 października 2017r., poprzez zmianę zapisów w treści tego świadectwa: co do dnia rozwiązania stosunku pracy, wpisania innej liczby ilości niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, sprostowania wpisu co do okresu niezdolności do pracy, sprostowania wpisu co do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych i umieszczenie informacji o wysokości wynagrodzenia powoda i jego składnikach.

Pozwana A. M. powództwa nie uznawała i wносиła o jego oddalenie.

W piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2018r. powód sprostował swoje żądanie do treści świadectwa pracy tj. co do daty rozwiązania stosunku pracy - 21 wrzesień 2017r., a także rozszerzył powództwo i domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (k. 37).

Na rozprawie w dniu 15 maja 2018r. powód ostatecznie sprecyzował swoje powództwo i domagał się sprostowania wydanego jemu przez pozwaną świadectwa pracy poprzez wpisanie: 1/ że umowa o pracę łącząca strony rozwiązała się w dniu 21 września 2017r., 2/ że nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego oraz 3/ że był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresach, które wynikają z zaświadczeń lekarskich i dodatkowo wpisanie w treści świadectwa pracy danych o wysokości jego wynagrodzenia i wysokości odprowadzanych składek; oświadczył też, że cofa powództwo i zrzeka się w tym zakresie roszczenia co do sprostowania świadectwa pracy w jego pkt 8.11 tj. co do wpisania, że wykonywał on pracę w warunkach szczególnych oraz co do żądania zasądzenia na jego rzecz od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Pozwana A. M. tak określonego powództwa w dalszym ciągu nie uznawała i wносиła o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. K. zawarł w dniu 5 września 2016r. z pozwaną A. M. umowę o pracę na piśmie na okres od 6 września 2016r. do dnia 5 września 2017r., jako mechanik pojazdów samochodowych, w wymiarze 1/4 etatu, z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 462,50 zł (k.4, 26).

Firma pozwanej zajmuje się sprzedażą używanych samochodów i do obowiązków powoda należało przygotowywanie samochodów do sprzedaży tj. umycie, posprzątanie, wymiana kół, wykonanie drobnych prac naprawczych (zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc k.79, zeznania świadków: D. M. k.78, S. M. k.78-78v). Firma ta mieści się na działce, na której mieszka pozwana i jej rodzina oraz na tej działce prowadzi też od 1 lutego 2017r. własną działalność gospodarczą – warsztat samochodowy syn pozwanej D. M. (zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: D. M. i S. M.).

Powód w okresie trwania stosunku pracy z pozwaną przychodził do pracy do firmy pozwanej wtedy kiedy miał taką wolę, nie miał ustalonych stałych godzin pracy, do jego obowiązków należało przygotowanie samochodów do sprzedaży tj. posprzątanie, umycie, wymiana kół , drobne prace naprawcze (zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: D. M. i S. M.).

Powód w okresach: od 10 kwietnia do 14 kwietnia 2017, od 18 do 22 kwietnia 2017r. i od 25 kwietnia do 12 maja 2017r. miał udzielone zwolnienie lekarskie (k.31-32). Powód nie złożył tych zaświadczeń o swojej niezdolności do pracy u pozwanej (zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc).

Pozwana nie prowadziła list obecności, żadnej ewidencji dni i godzin pracy ani też żadnej dokumentacji dotyczącej urlopów wypoczynkowych, nie kontrolowała w żaden sposób dni i godzin pracy powoda (zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc).

Powód nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego należnego mu za rok 2017 (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc k.79).

W okresie zatrudnienia w firmie pozwanej tj. od 6 września 2016r. do 5 września 2017r. powód otrzymywał od pozwanej wyższe wynagrodzenia niż wynagrodzenia wynikające z kartoteki zarobkowej - k.19-20 (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Powód wykonywał pracę na rzecz pozwanej do dnia 5 września 2017r. i po tej dacie pracy na rzecz pozwanej nie wykonywał (zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: D. M. i S. M.).

Pozwana po dacie 5 września 2017r. przebywała głównie poza miejscem zamieszkania jako, że najpierw udała się na M. w celu przyprowadzenia przyczepy, natomiast w od dnia 11 lub 12 września 2017r. przebywała w szpitalu z dzieckiem

(zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, zeznania świadka S. M.). S. M. i D. M. w okresie od 6 do 11 września 2017r. przebywali poza granicami kraju (zeznania świadków: D. M. i S. M.).

Powód po 12 września 2017r. przychodził do miejsca zamieszkania rodziny M., rozmawiał z S. M. na temat wznowienia pracy (zeznania świadka S. M.).

W dniu 12 października 2017r. powód otrzymał drogą pocztową świadectwo pracy, w którym wpisane było – w pkt 1., że powód pracował u pozwanej do dnia 5 września 2017r, w pkt 6.1, że wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni, w pkt 6.8, że był o dni niezdolny do pracy, w pkt 8.11, że nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych (k.6-7, 28-29).

W piśmie z dnia 16 października 2017r. powód zwrócił się do pozwanej o sprostowanie przesłanego jemu świadectwa pracy co do daty rozwiązania stosunku pracy, co do zapisów w pkt 6.1, w pkt 6.8 poprzez wpisanie że korzystał ze zwolnienia lekarskiego, w pkt 6.11, że wykonywał prace w warunkach szczególnych i w pkt 8 poprzez umieszczenie informacji o wysokości wynagrodzenia i jego składnikach oraz o niewypłaceniu należnych uposażenia tj.350 zł (k. 10). W piśmie z dnia 19 października 2017r., otrzymanym przez powoda w dniu 31 października 2017r., pozwana odmówiła sprostowania świadectwa pracy (k.11).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powoda, sformułowane ostatecznie w toku procesu tj. na rozprawie w dniu 15 maja 2018r., sprostowania świadectwa pracy wydanego jemu przez pozwaną w pkt 1, pkt 6.1, pkt 6.8 i pkt 8, w części zasługuje na uwzględnienie.

W szczególności, zapis zawarty w pkt 1 tego świadectwa co do okresu zatrudnienia powoda w firmie u pozwanej jest, w ocenie sądu, prawidłowy a więc żądanie powoda sprostowania świadectwa pracy w tym zakresie jest niezasadne. Poza sporem jest, że umowa o pracę zawarta przez strony stosunku pracy na piśmie określała konkretny okres zatrudnienia powoda w firmie pozwanej tj. był to okres od 6 września 2016r. do 5 września 2017r. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iżby po dacie 5 września 2017r. stosunek pracy łączący dotąd strony nadal był kontynuowany i zakończył się w dniu 21 września 2017r. Powód tak wprawdzie konsekwentnie w toku procesu twierdzi, a pozwana temu zdecydowanie zaprzecza; zebrany zaś w sprawie materiał dowodowy pozwala, w ocenie sądu, na danie w tym zakresie wiary zeznaniom pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, iż powód po dacie 5 września 2017r. nie wykonywał na jej rzecz pracy na dotychczasowych warunkach, bo jej zeznania są bardziej wiarygodne i prawdopodobne, poparte przekonującymi dowodami. Wprawdzie świadkowie B. K. (k.77v) i T. K. (k.77v-78) zeznali, że po dacie 5 września 2017r., powód nadal pracował w firmie u pozwanej, lecz świadkowie ci nie pracowali w firmie u pozwanej, a w szczególności żona powoda nie widziała, czy faktycznie po tej dacie jej mąż wykonywał dalej pracę na rzecz pozwanej na dotychczasowych zasadach, a więc tę wiedzę ma tylko z relacji powoda. Zatem jej zeznania nie są istotne dla sprawy. Natomiast świadek T. K. wprawdzie zeznał, że do dnia 21 września codziennie po szkole przychodził do pracy do taty czyli do powoda, który coś robił przy samochodach, ale nie wie jakie prace powód tam wykonywał. Prawdopodobnym jest, że T. K. mógł przychodzić do firmy pozwanej po 5 września 2017r. i mógł tam widzieć powoda i w tym zakresie zeznania tego świadka są wiarygodne, ale – w świetle ustalonego stanu faktycznego, nie mogło to być codziennie i w tym zakresie sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka. Jak bowiem wynika ze zgodnych zeznań pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, jak i zeznań świadków: D.M. i S.M., po dacie 5 września powód przychodził czasami do miejsca, w którym uprzednio pracował, a które to miejsce jest jednocześnie miejscem zamieszkania rodziny M., ale - jak zeznali zgodnie ci świadkowie i pozwana, nie w celu wykonywania pracy zarobkowej zleconej mu przez pozwaną, tylko w celu zapytania o pracę. Pamiętać też należy, że pracodawcą dla powoda była A. M., która – co wynika z jej zeznań, które składała w trybie art. 299 kpc, a potwierdzonych w zeznaniach świadka S. M., najpierw po 5 września była na M. w celu przyprowadzenia przyczepy, a potem od 11 czy 12 września 2017r. przebywała z dzieckiem w szpitalu. W okresie po 5 września do 12 września, w niektórych dniach, nikogo w miejscu zamieszkania rodziny M. nie było, bo jak zeznali zgodnie świadkowie: S. M. D. M., w okresie od 6 do 11 września oni też przebywali poza miejscem zamieszkania. Zeznania tych świadków są w tym zakresie absolutnie zgodne ze sobą i zeznaniami pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc, a więc zasługują na obdarzenie ich wiarą. Zatem niemożliwym jest, aby powód zaraz po 5 września wykonywał

pracę na rzecz pozwanej w siedzibie firmy, skoro ani pozwanej ani też pozostałych członków rodziny M. nie było w miejscu zamieszkania. Pozwana przyznała, że w tym czasie tj. po przyprowadzeniu przyczepy, gdy nie było męża i syna w domu, poprosiła powoda, aby pomógł jej wykonać pracę przy tej przyczepie – podłączyć światła, ale poprosiła go jako znajomego i była to tylko jednorazowa sprawa. Zeznania świadka R. Ł. (k.55v), który zeznał, że do firmy pozwanej chodził często w roku 2017 i tak było do dnia 21 czy 22 września 2017r. wydają się być wątpliwe, bo dziwnym jest, że świadek zapamiętał właśnie te daty, które to daty są zbieżne z twierdzeniami powoda co do daty zakończenia trwania stosunku pracy. Zresztą nawet jeżeli świadek ten przychodził do tej firmy w tym okresie tj. od 5 do 21 września 2017r. i nawet jeżeli widział powoda wykonującego pracę, konkretnie w dniu 18 września i 21 września, na terenie posesji rodziny M., przy konkretnie - jego samochodzie, to - jak ustalono, wtedy pozwana była nieobecna, bo przebywała z dzieckiem w szpitalu, a chodzi przecież o stosunek pracy łączący powoda z pozwaną. Pozwana zaś, co wynika z jej zeznań, które sąd obdarzył wiarą, bo są one prawdopodobne, po 5 września, poza tą jednorazową prośbą o pomoc przy podłączeniu światła, nie prosiła powoda o wykonywanie na jej rzecz innych prac, a więc nawet jeżeli powód cokolwiek robił przy samochodach na terenie posesji rodziny M. po 5 września, to nie odbywało się to w ramach stosunku pracy łączącego powoda z pozwaną. Świadek R. Ł. pozostaje obecnie w sporze sądowym z pozwaną na tle prowadzonej przez pozwaną działalności, a więc też i zeznania tego świadka oceniać należy ostrożnie przez pryzmat jego oczywistej niechęci do pozwanej.

Zeznania pozwanej słuchanej w trybie art. 299 kpc - co do faktu, że powód nie wykonywał pracy na jej rzecz w okresie od 5 do 21 września 2017r. sąd – jak wyżej podniesiono, obdarzył wiarą w całości, bo zeznania te są prawdopodobne i całkowicie zgodne z zeznaniami świadków D. M. i S.M., zeznania te wzajemnie korelują ze sobą, są prawdopodobne i logiczne oraz wiarygodne, a więc i zeznania świadków D. M. i S.M. sąd obdarzył wiarą w całości. Tak więc sąd nie dał wiary zeznaniom powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, iż po 5 września 2017r., konkretnie do dnia 21 września 2017r. pracował on nadal u pozwanej na dotychczasowych zasadach, bo są one niewiarygodne, sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym, nie poparte przekonującymi dowodami. Sąd więc żądanie powoda w tym zakresie oddalił.

O treści świadectwa pracy rozstrzyga art. 97 kp oraz rozporządzenie z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (DzU nr 60, poz. 282 ze zm.). Zgodnie z §2 ust 13 tegoż Rozporządzenia, w świadectwie pracy – w ust. 6 pkt 8 świadectwa, zamieszcza się informację o liczbie dni za które pracownik otrzymał wynagrodzenie z art. 92 kp, w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy. Z kolei w ust. 6 pkt 13 świadectwa pracy należy wpisać wszystkie okresy nieskładkowe przypadające w okresie zatrudnienia wymienione w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach. W pkt 6.8 – „był niezdolny do pracy” - świadectwa pracy wydanego powodowi pozwana wpisała „o dni” i w świetle ustalonego stanu faktycznego, zapis ten jest zgodny z wiedzą pozwanej w tym zakresie. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, iż złożył on u pozwanej zaświadczenia o swojej niezdolności do pracy i pozwana miała na ten temat wiedzę, a wobec powinna zamieścić dane o czasowej niezdolności powoda do pracy w pkt 6.8 świadectwa pracy. Oczywiście, że złożonych przez powoda do akt sprawy dokumentów wynika, że powód faktycznie w okresach tam wskazanych miał udzielane zwolnienia lekarskie. Jednakże powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających fakt, że te zaświadczenia trafiały do pozwanej. Pozwana zaprzecza temu zdecydowanie, podała w swoich zeznaniach, że właśnie w kwietniu, maju powód był w pracy nieobecny, bo powód przychodził do pracy kiedy chciał i pozwana nie wnikała dlaczego powoda w pracy nie ma, ale wypłacała jemu wynagrodzenie, jakby pracował; natomiast nie miała ona wiedzy i dokumentów, że powód jest wtedy na zwolnieniu lekarskim. Zatem wypisując pogodowi świadectwo pracy nie mogła w pkt 6.8. wpisać, że powód w konkretnych okresach był niezdolny do pracy, bo nie miała o tym wiedzy. Jak już wyżej podniesiono, zeznania pozwanej co do tego faktu sąd obdarzył walorem wiarygodności, a więc stwierdzić należy, że na dzień wydawania powodowi świadectwa pracy, nie miała ona wiedzy o tym, że w jakim okresie zatrudnienia w jej firmie powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, a więc takiego zapisu nie mogła dokonać. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanej, oddalając powództwo co do żądania powoda sprostowania świadectwa pracy zapisów dokonanych przez pozwaną w pkt 6.8.

Zgodnie zaś z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 30 grudnia 2016r. w świadectwie pracy zamieszcza się informacje dotyczące urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy i wykorzystanego w tym roku. Z ustalonego w sprawie materiału

dowodowego wyniku, że zapis dokonany przez pozwaną w pkt 6.1 świadectwa pracy wydanego powodowi, jakoby powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni, jest nieprawidłowy, bo w ocenie sądu, nie ma dowodów potwierdzających fakt, że powód urlop wypoczynkowy należny mu za rok 2017 wykorzystał. Powód twierdzi, że nie korzystał z urlopu wypoczynkowego za rok 2017, pozwana zaś twierdzi, że powód korzystał, ale nie ma na to żadnych dokumentów potwierdzających ten fakt. Pozwana bowiem nie prowadziła dokumentacji w postaci wniosków urlopowych sporządzanych przez pracownika ani żadnej innej dokumentacji obrazującej wykorzystywanie przez powoda urlopu wypoczynkowego, ani w toku procesu w żaden inny sposób nie wykazała, iżby powód korzystał z urlopu wypoczynkowego, a zatem jej twierdzenia co do faktu wykorzystania przez powoda urlopu wypoczynkowego są niewiarygodne. Poza sporem jest, iż powód miał prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni, gdyby był zatrudniony na pełen etat, ale wobec tego, że powód był zatrudniony na 1/4 etatu, to w stosunku rocznym miał prawo do 7 dni urlopu wypoczynkowego. Wobec tego zaś, że powód pracował tylko do września 2017r., to w roku 2017 nabył prawo do 6 dni tegoż urlopu wypoczynkowego i taki zapis o niewykorzystaniu należnego powodowi urlopu za rok 2017 w wymiarze 6 dni powinien znaleźć się w treści świadectwa pracy- pkt 6.1. Wobec tego sąd sprostował świadectwo pracy w tym zakresie.

Poza informacjami, które pracodawca wykazuje w świadectwie pracy a wymienionymi w §2 Rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 30 grudnia 2016r., są też takie, których podanie następuje jedynie na wniosek pracownika. Chodzi o: wysokość i składniki wynagrodzenia, uzyskane kwalifikacje, prawomocne orzeczenie sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania, gdy zachodzi przypadek określony w § 7 ust. 3 rozporządzenia ministra rodziny, pracy i polityki społecznej z 30 grudnia 2016 r. w sprawie świadectwa pracy; uzupełniając treść świadectwa pracy o tę informację, pracodawca ją podpisuje i opatruje datą. Dane te pracodawca może podać w świadectwie pracy wyłącznie na wniosek pracownika. Dlatego też w pkt 3 wyroku sąd zobowiązał pozwaną do umieszczenia w pkt 8 świadectwa pracy danych uzupełniających dotyczących wysokości otrzymywanego przez powoda w okresie zatrudnienia wynagrodzenia i wysokości odprowadzanych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie społeczne, bo powód o to wnosił i miał prawo domagać się umieszczenia w treści świadectwa pracy takich danych.

Wobec tego sąd orzekł jak w sentencji.

Umorzenie postępowania co do żądania sprostowania tegoż świadectwa pracy w jego pkt 8.11 tj. co do wpisania, że wykonywał on pracę w warunkach szczególnych oraz co do żądania zasądzenia na jego rzecz od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wobec cofnięcia w tym zakresie powództwa i zrzeczenia się w tym zakresie roszczenia, uzasadnia przepis art. 355 kpc w zw. z art. 203§1 i 4 w zw. z art 469 kpc.

O kosztach sąd orzekł w oparciu o art. 100 kpc .